

אגמון, שמגר ודנין בקרמלין להרגיש כמו אורחים

פרנסואא ארנוד (מימין) ואנה קארנינה (במרכז) במוסקבה ציירי חתימות

חודש שעבר, לא היה שונה מכל הפסטיבי- לים שקדמו לו בבירה הסובייטית. כדי למנוע הכנסת סרטי אלימות ופורנוגרפיה לפסטיבל, כענו לו הסובייטים גם: הור מאניום, ידידות ושלום. רק סרט שנושא יכול להיכלל בכותרת זו, הורשה להיכנס. וכך, בניגוד לרושם הכללי, הסתבר שעושים בעולם לא רק סרטי מין ואלי-

הדוקורביג'ידה במוסקבה במקום ציירי חתימות

מות. לא פחות מ-280 סרטים, מ-90 מדינות שונות, הוצגו בפסטיבל. כשרק 18 מהם משתתפים בתחרות הרשמית על הפרסים. אגב, במוסקבה לא קיפחו אף סרט. כל סרט שהוכלל בתחרות זכה באיזה פרס שהוא. אם לא היה זה פרס של הנהלת הפסטיבל, אז הוענק לו פרס מי טעם איגוד עובדי ההסרטה של מוסקבה, עתון בקאזחסטן או ועד עובדים של מיפעל כלשהו.

פסטיבל סרטים במוסקבה אינו מיועד לחוג סגור של בעלי מקצוע בלבד. הר סרטים שהשתתפו בתחרות הוצגו בבתי הקולנוע גם לקהל המוסקבאי, שיכול היה לרכוש כרטיסים מנוי לכל הסרטים גם יחד. את הסרטים ראו מיליון צופים ולא קהל מצומצם של כמה מאות נבחרים. בכלל, מוסקבה כולה קישה לכבוד הר מאורע. נערות סובייטיות אמנם לא התר פשטו שם כדי לצוד את עיני המטיקים, אבל ציירי חתימות, שניסו לצוד את חתי מותיהם של ריצ'ארד ברטון, גינה לולר בריגיידה או פרנסואא ארנוד, שהיו בין הכוכבים שבאו לפסטיבל, היו לא פחות מאשר בכל מדינה מערבית אחרת בה נערך פסטיבל קולנוע.

אורחי הפסטיבל שוכנו כולם במלון אחד במרכז מוסקבה. המכיל לא פחות מששת אלפים חדרים. מרבית ההקרנות אף נערכו באולמות הקרנה מיוחדים ב מלון. ההקרנות המישניות נערכו בעיר.

לבקש סליחה. השנה, בניגוד לשנים קודמות, היתה נציגות ישראלית בפסטיבל.

לפגוש יותר במאים ושחקנים, הפתוחים לשיחות בענייני קולנוע ואמנות ועל השקפות עולם, דברים שבקאן למשל לא נתקלים בהם.

את מצור, בכיכובם של גילה אלמגור ויהורם גאון, העוסק במצבה של אלמנת מלחמה על רקע מלחמת ההתשה, הקי רינו במוסקבה ארבע פעמים באולמות מלאים. "כשיצאתי למוסקבה עם הסרט," סיפר אגמון, "חשבתי שאם יתירו לי להציג את הסרט בתא טלפונים, גם כן אעשה זאת. בכל זאת, הם לא ראו את הסרט לפני הפסטיבל. הבאתי אותו יחד עימי.

הוא הוצג במסגרת סרטים שבמאים או מסיקים מציגים ככרטיס הביקור שלהם." קשה לומר שהקרנת מצור עברה ללא תקלות. בהנהלת הפסטיבל נמצאה אשה אחת שהתנגדה נמרצות להקרנתו, אבל לבסוף היה רוב קולות בוועד המנהל שהכי ריע בעד ההקרנה.

מסכם אגמון את החוויה: "ראו את מצור כ-1500 צופים. חלקם קיבלו אותו

המפיק יעקב אגמון הביא למוסקבה את הסרט מצור של זילברטו טופאנו. שהוקרן מחוץ למסגרת התחרות. מלבדו היו עוד שלושה ישראלים, בתוכם ראש תא מבקרי הקולנוע בישראל, שלמה שמגר, הידוע בדיעותיו הלאומניות, שבאו להשיתף בקונגרס לסרטי ילדים.

כך קרה שכאשר ערכה הממשלה הר סובייטית קבלת פנים רשמית לבאי הר פסטיבל, יכלו ישראלים לטייל באולמות הקרמלין, שם נערכה קבלת הפנים, ואף להצטלם מתחת לתמונות לגין.

סיפר יעקב אגמון על התרשמותו מה פסטיבל: "ההבדל העיקרי בין פסטיבל מוסקבה לפסטיבלים אחרים הוא שלכל מקום אתה בא ביוזמת עצמך. אתה לא מרגיש שאתה אורח של משהו. במוסקבה עושים הכול כדי שתרגיש טוב במשך כל הפסטיבל, כולל טיולים מאורגנים, מסרי בות, וקבלות פנים. לכבוד הפסטיבל אפילו פתחו בר מיוחד לכבוד האורחים, שהיה פתוח עד הבוקר. במוסקבה גם אפשר

בהתרגשות. היו דיווחים בעתונים סובייטיים על הסרט. אנשי משרד התרבות הסובייטי שיבחו את הסרט כבעל משמעות הומאניסטית. אני חושב שלרובם היתה הפתעה לראות סרט ישראלי מעין זה. הם לא מסוגלים לחסום שבישראל ניתן לעשות סרט כזה. היו אף שאמרו לי שאם היו יחסים דיפלומטיים עם ישראל ייתכן שהיו רוכשים את הסרט. אני חושב שאם עתונאים, שתקפו את יציאתי עם הר סרט למוסקבה, היו נוכחים בזמן ההקרנה ורואים את התגובות, ייתכן שהיו מתחרים טים ובאים לבקש סליחה."

תדריך

תל-אביב

**** זמנים מודרניים (גת, ארצות הברית) — האדם הקטן מול הזמנים החדשים המצרים את צעדיו על כל צעד ושעל. סרט של צ'פלין שלא איבד מאומה מחיזיונותו כ-37 השנים שחלפו מאז הר בכוחו. חובה לראות שוב.

ירושלים

*** הצגת הקולנוע האחרונה (סמדר, ארצות הברית) — מבט נוסטלגי לעבר עיירה אמריקאית טיפוסית שבתחילת שנות ה-50 עם כל המאפיין אותה במוסר. בבילוי ובהווי. מבוים ומשחק ברגש.

חיפה

*** המדבר האדום (בית רוטשילד, איטליה) — אהבה, כרידות ו חוסר קומוניקציה על רקע עיר מודרנית מכוסה עשן ומתועשת. אנטוניוני בסרט הצבעוני הראשון. מרשים מבחינה חזותית.

הנולאך

הנוקס צ'

עושה צרות (תל-אביב, תל-אביב, ארצות הברית) — מר צ' הוא כושי יפה-תואר, וירטואוז, בביליארד, במיטה, בקאראטה ובהשלטת חוק וסדר בין המונייהעם הנדכאים. הוא הגיבור הראשי של סרט זה, ושמו, צ', אינה אלא האות הראשונה של "צרות" — ונותן הוא מעניק בשפע לכל מי שאינו מתנהג בצורה הוגנת ותרבותית.

דמות זו של סופרמן שחור אינה עוד בחזקת חינודש על בדי הקולנוע, אחרי שאפט, בסימטאות הכרך, סלוטר וכן הלאה. מצד שני, יש כאן ניסיון להפוך את הגיבור למשהו הדומה לאקדושי משפטי סדר במערב הפרוע.

מר צ' מרוויח אמנם ממון רב בשולחן הביליארד (במקום פוקר), אבל אינו מהסס לספק ערבות עבור בר נש שנלכד במעשה שוד. הוא מרגיז את המישרטה, רוכש לעצמו כל שנה מכוננית חדשה, וחי בדירת-פאר — למרות שאין לו כל עיסוק נאה לעינו.

הוא גם עושה את מלאכת המישרטה: הוא מכריח קבלן לתקן בית שמת נפול, הוא יוצא להשכין שלום בין כנופיות יריבות. כאשר אחת מכנופיות אלה עוברת על החסמים שבעל-פה ועל הטעם-הטוב, הרי מר צ' עצמו, ללא עזרה וללא חוק, מחסל את החשבונות ואת המת-חשבנים, שעה שהמישרטה טובעת בתוך הארכיונים שלה. הסיפור אינו בנוי לתפארת. לא פעם נדמה כאילו עלי-

הוקס (בראי) מחסל חשבונות

לוח צדדיות מפריעות להתקדמותו, אין ספק שאפשר להרהר על תיאורה של המישרטה כזרוע חסרת-יישע של חוק אשר איש אינו מכיר היטב. אולם עושה צרות אינו סרט שזמנין מחשבות מרחיקות לכת כל-כך. זהו רק סרט פעולה מיקצועי, עם שחקן ראשי סימפטי בשם רוברט הוקס, המחסל לשם שינוי לבנים וכושים גם יחד. ותו לא.